

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radima Pastrňáka, Ph.D. a soudkyň JUDr. Jany Novákové a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci

žalobce: **V. T. T.**, narozený dne „X“
bytem v ČR: „X“
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2022, č. j. OAM-16810-18/TP-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra – Odbor azylové a migrační politiky ze dne 29. 4. 2022, č. j. OAM-16810-18/TP-2021, se **zrušuje** a věc se **vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 640 Kč**, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Petra Václavka, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 10. 6. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2022, č. j. OAM-16810-18/TP-2021, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení povolení k trvalému pobytu na území dle § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. J.

Sb., o pobytu cizinců z důvodů uvedených v § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

2. Žalovanému správnímu orgánu vytýkal, že nesprávně právně kvalifikoval skutkový stav, když uvedl, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce a že výkon nelegální práce představuje závažné narušení veřejného pořádku. Dále namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
3. K výkonu nelegální práce a závažnému narušení veřejného pořádku uvedl, že žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podal dne 31. 8. 2021, žádost obsahovala veškeré náležitosti potřebné pro její kladné vyřízení, a že žalobce rovněž splnil podmínku uvedenou v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy že pobýval na území České republiky nepřetržitě po dobu minimálně 5 let. Žádosti vyhověno nebylo na základě závěru, že došlo k závažnému narušení veřejného pořádku ze strany žalobce, neboť se údajně dopustil výkonu nelegální práce. Namítal, že závěr žalovaného, že výkon nelegální práce představuje závažné narušení veřejného pořádku, je v rozporu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, který dlouhodobě judikuje, že pouhý výkon nelegální práce sám o sobě nemůže být považován za závažné narušení veřejného pořádku (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37, rozsudek ze dne 24. 2. 2022, č. j. 4 Azs 278/2020 – 40, rozsudek ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018 – 42, rozsudek ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 188/2017 – 46). Dále namítal, že žalovaný vycházel ve svém rozhodnutí především z kontrolního protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj, který se týká kontroly u společnosti TAMDA FOODS s. r. o. ze dne 17. 2. 2020. Uvedl, že kontrolní závěry Inspektorátu práce nejsou pravomocným rozhodnutím o přestupku a Protokol o kontrole a k němu připojený dokument o vypořádání se s námitkami pouze shrnuje poznatky kontrolního orgánu a reakce kontrolního orgánu na námitky kontrolované osoby. Žalobci přitom není známo, že by v souvislosti s provedenou kontrolou bylo zahájeno řízení o přestupku, které by se týkalo výkonu nelegální práce. Žalovanému vytýkal, že se sám pokusil o zhodnocení, zda jednání žalobce znaky nelegální práce naplnilo, avšak vycházel pouze z kontrolních protokolů a nevyžádal si od žalobce či Inspektorátu práce žádné další podklady, neseznámil se s obsahem dokladů předložených během kontroly, fakturací či s obsahem smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností TAMDA FOODS s. r. o. Tím, že žalovaný konstatoval u žalobce výkon nelegální práce, si přisvojil pravomoc, která mu ze zákona nepřísluší, a zatížil své rozhodnutí nezákonností, když neprovedl řádně dokazování a rozhodl o výkonu nelegální práce pouze na základě kontrolního protokolu bez znalosti skutečných důkazů, ze kterých by zjistil skutečný skutkový základ celé věci.
4. Pokud jde o dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, uvedl, že žalovaný se s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí vypořádal toliko nedostatečným konstatováním, že rozhodnutí je přiměřené, neboť si žalobce může požádat i o jiný typ pobytového oprávnění. Žalovaný vůbec nezohlednil, že žalobce má na území dvě nezletilé děti a manželku, přičemž nejmladšímu dítěti je teprve 1 rok a manželka je s ním tudíž v domácnosti a rodinu finančně zajišťuje žalobce. Rovněž závěr žalovaného, že si žalobce může požádat o jiné pobytové oprávnění, je rovněž v rozporu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 39/2022 – 50, rozsudek č. j. 7 Azs 405/2021-34, rozsudek ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020-38).
5. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. J.

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že výkon nelegální práce může představovat závažné narušení veřejného pořádku, neboť se jedná se o porušování právních norem, konkrétně zákona o zaměstnanosti, přičemž osoba, která nelegální práci vykonává nebo umožní její výkon, se dopouští přestupku, který je sankcionován uložením pokuty. Výkon nelegální práce v případě žalobce vyplývá z kontroly provedené příslušným inspektorátem práce. Podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaného byl protokol o kontrole s vypořádanými námitkami. Byť se nejedná o tak intenzivní narušení veřejného pořádku, jako by byla opakovaná trestná činnost, každý cizinec by mohl klamat státní orgány a porušovat, resp. v tomto případě spíš obcházet, základní pravidla pro zaměstnávání cizinců bez toho, aniž by to pro ně mělo jakýkoliv negativní důsledek. Připomněl, že v případě žalobce se jedná o žádost o trvalý pobyt, tedy o nejvyšší pobytové oprávnění, jaké je možné v ČR získat, a na posuzování těchto žádostí je z logiky věci třeba klást vyšší nároky. Pokud jde o přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, uvedl, že se jedná o žádost o povolení k trvalému pobytu, nevyhověním této žádosti nevzniká žalobci povinnost vycestovat z území, nadále na území ČR může pobývat na základě povolení k dlouhodobému pobytu, při splnění všech zákonných podmínek pro prodloužení jeho platnosti. Žalobce na území pobývá společně s manželkou a třemi nezletilými dětmi, manželka a nejstarší dítě pobývají na území teprve dva roky, dvě mladší děti se v ČR narodily. Jejich pobyt na území je vázán na osobu žalobce, v případě nutnosti vycestovat z území by se tato povinnost vztahovala na celou rodinu a k jejímu rozdělení by tak nedošlo. Navrhoval, aby soud žalobu zamítl.
7. Zdejší soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal toto rozhodnutí na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
8. Žaloba je důvodná.
9. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Dne 31. 8. 2021 žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán zjistil, že žalobce na území pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dnů jako osoba samostatně výdělečně činná (OSVČ) s platností od 11. 5. 2008 a posléze dlouhodobého povolení k pobytu, které mu bylo jako OSVČ prodlužováno až do 31. 3. 2022. Ze záznamu o protokolu o kontrole (č. j. OAM-16810-5/TP-2021), kterou provedl Oblastní inspektorát práce pro Ústecký a Liberecký kraj ze dne 17. 2. 2020, žalovaný zjistil, že v období 10/2019 – 6/2020 umožnila společnost TAMDA FOODS s. r. o. žalobci na pracovišti OC TAMDA, Havířská 352/17, Ústí nad Labem, výkon práce spočívající v úklidové činnosti (tj. úklid, dezinfekční činnosti, údržbu, obsluhu jednoduchých pomůcek a sbírání a zabalení kartonových odpadů), přičemž se jednalo o závislou práci bez pracovní smlouvy, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti. Dne 29. 4. 2022 správní orgán žádost žalobce zamítl podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť závažným způsobem narušil veřejný pořádek, když žalobce v předmětném období vykonával nikoliv výkon podnikání jako OSVČ, ale Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. J.

závislou práci podle § 2 odst. 1, 2 zákoníku práce a popsáním jednáním vykonával nelegální práci podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Vzhledem k sankcím se jedná o závažné narušení veřejného pořádku. V odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že závažné porušení veřejného pořádku shledal také v tom, že žalobce v podstatě uváděl České republice prostřednictvím jejího správního orgánu nepravdivé informace odůvodňující účel jeho pobytu a de facto tím Českou republiku uváděl v omyl. Takové jednání zakládá komplexní porušení norem veřejného práva ČR a lze ho považovat za závažné narušení veřejného pořádku ČR. Dále se vyjadřoval k přiměřenosti vydaného rozhodnutí a dopadům do soukromého a rodinného života se závěrem, že na území žalobce doposud pobývá na základě dlouhodobého pobytu povoleného do 31. 3. 2022, resp. žádosti o jeho prodloužení, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Žalobce tedy může na území pobývat v rámci jiného pobytového oprávnění než na základě trvalého pobytu, stejně tak i jeho manželka a jejich 3 děti. Dopad do rodinného života žalobce tak správní orgán neshledal nepřiměřeným.

11. Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí ministerstva, jímž byla dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť správní orgán dospěl k závěru, že žalobce výkonem nelegální práce dle ustanovení § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti závažným způsobem narušil veřejný pořádek.
12. Podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek.
13. Podle ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, se nelegální práci rozumí závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.
14. Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgán konstatoval u žalobce výkon nelegální práce, a tím si přisvojil pravomoc, která mu ze zákona nepřísluší. Soud k této námitce uvádí, že ministerstvo je dle zákona o pobytu cizinců oprávněno zkoumat, zda cizinec plní účel povoleného pobytu. Za tímto účelem je ministerstvo oprávněno učinit si úsudek o tom, zda cizinec svým jednáním nenaplní důvod pro zamítnutí podané žádosti či pro zrušení pobytového oprávnění. Ministerstvo tak bylo oprávněno posoudit si ve vztahu k vedenému řízení o žádosti žalobce otázku, zda žalobkyně nevykonává nelegální práci ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018-30). Správnímu (pobytovému) orgánu nepřísluší sankcionovat či autoritativně postihovat nelegální práci, stejně jako tento orgán není nadán pravomoci k rozhodnutí, zda došlo ke spáchání správního deliktu. Je však plně kompetentní k učinění závěru (o předběžné otázce), zda cizinec vykonával práci v souladu s právními předpisy či nikoliv. Tato žalobní námitka proto není důvodná. Stejně tak není důvodná námitka založená na tom, že v dané věci nebylo zahájeno přestupkové řízení, příp. vydáno pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku či správního deliktu, protože správní orgán je oprávněn si otázku nelegální práce posoudit předběžně sám.
15. Žalobce správnímu orgánu dále vytýkal, že vycházel z kontrolního protokolu, aniž by si vyžádal od žalobce či Inspektorátu práce další podklady, neseznámil se s obsahem dokladů předložených během kontroly, fakturací či s obsahem smlouvy uzavřené mezi žalobcem

a společností TAMDA FOODS s. r. o. Soud konstatuje, že z rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že se skutkovými okolnostmi správní orgán zabýval a jeho závěr o výkonu nelegální práce ze strany žalovaného je dostatečně odůvodněn. Z Protokolu o kontrole ze dne 17. 2. 2020, z něhož správní orgán vycházel, vyplývá, že žalobce v období 10/2019 – 6/2020, vykonával závislou práci na pracovišti OC TAMDA, Ústí nad Labem, když prováděl úklidové činnosti mimo pracovní vztah. Z Vyřízení námitek nadřízeným ze dne 24. 8. 2021 je pak zřejmé, že žalobce měl jako OSVČ uzavřenu Smlouvu o spolupráci ze dne 31. 10. 2019 se společností MELINH s. r. o. a MELINH s. r. o. Rámcovou smlouvu o dílo se společností TAMDA FOODS s. r. o., avšak fakticky vykonával závislou práci bez uzavřeného pracovního vztahu pro kontrolovanou osobu, tedy společnost TAMDA FOODS s. r. o. Tato zjištění byla učiněna o vyjádření samotného žalobce v Záznamu s povinnou osobou ze dne 17. 2. 2020 a v rámci ústního jednání ze dne 28. 5. 2020, při němž mj. žalobce prohlásil, že dostatečně umí česky a českému jazyku rozumí. Žalobce pracoval pouze na daném pracovišti a nikoliv jiném smluvním, se zaměstnanci společnosti TAMDA FOODS s. r. o., kteří ho považovali za kolegu, činnost nevykonával samostatně, ale dle pokynů, s pracovními prostředky výhradně ve vlastnictví kontrolované osoby, při sjednané době 8 hodin denně a na základě sjednané odměny 100 Kč / hod., dle knihy docházky bez ohledu na kvalitu provedeného díla.

16. Namítal-li žalobce, že správní orgán vycházel toliko z kontrolního protokolu, je tato námitka neopodstatněná, protože pro závěr správního orgánu sloužila zjištění nejen z Protokolu o kontrole ze dne 17. 2. 2020, ale také Vyřízení námitek nadřízeným ze dne 24. 8. 2021, které dále vycházelo dále ze Záznamu s povinnou osobou ze dne 17. 2. 2020 a ústního jednání ze dne 28. 5. 2020.
17. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být mj. též podklady od jiných správních orgánů, což protokol o kontrole nepochybně je. Podle § 51 odst. 1 správního řádu, k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Protokol o kontrole vyhotovený oblastním inspektorátem práce je nepochybně prostředek, který je vhodný ke zjištění stavu, a přípustnost užití protokolu o kontrole jako důkazního prostředku za předpokladu, že není důkazním prostředkem jediným, dovodila rovněž judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 – 80).
18. Správní orgán uzavřel, že žalobce v období 10/2019 – 6/2020, tj. 9 měsíců, vykonával činnost vykazující znaky závislé práce mimo pracovněprávní vztah a naplnil tak pojem nelegální práce podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti.
19. Žalobce namítal, že závěr žalovaného, že výkon nelegální práce představuje závažné narušení veřejného pořádku, je v rozporu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, který dlouhodobě judikuje, že pouhý výkon nelegální práce sám o sobě nemůže být považován za závažné narušení veřejného pořádku. Zde poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 – 37, ze dne 24. 2. 2022, č. j. 4 Azs 278/2020 – 40, ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018 – 42, a ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 188/2017 – 46.
20. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu ne každý výkon nelegální práce musí nutně založit závažnou překážku v udělení pobytového povolení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 4 Azs 114/2020). Správní orgány musí zkoumat,

zda bylo jednání natolik závažné a dosahující takové intenzity, že je možno jej podřadit pod pojem závažné narušení veřejného pořádku. Závažnost výkonu nelegální práce lze posuzovat z toho pohledu, zda cizinec mimo výkon nelegální práce plnil či neplnil účel svého pobytu, popř. zda vykonával závislou práci bez platného povolení k zaměstnání dlouhodobě, a to minimálně po dobu dvou let (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 23/2020 – 38). Správní orgán si po řádném zjištění doby, po kterou cizinec nelegální práci vykonával, musí ujasnit poměr nelegální práce cizince ve vztahu k jeho legální činnosti, zejména musí zvážit rozsah práce, kterou cizinec činí legálně, a rozsah práce, kterou činil nelegálně (rozsudek ze dne 8. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019–25). Další z relevantních skutkových okolností je to, že cizinec sám uvedl správnímu orgánu skutečnosti svědčící o výkonu nelegální práce, což „podporuje závěr, že v jeho případě nešlo o úmyslné porušení či obcházení zákona, jako spíše o neporozumění podmínkám získaného povolení k pobytu.“ (rozsudek č. j. 9 Azs 192/2019 - 25).

21. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu krajský soud konstatuje, že vždy záleží na individuálních okolnostech daného případu, jak správní orgány posoudí intenzitu závažnosti případného porušení pravidel o zaměstnanosti, resp. intenzitu porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, která by ospravedlňovala aplikaci závažných překážek bránících trvalému pobytu cizince na území a jaká hlediska bude v daném konkrétním případě nutno zvážit.
22. V daném případě mohl správní orgán při posouzení závažnosti nelegální práce například vzít v úvahu, jaké skutečnosti uváděl žalobce při poslední žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, zda mimo výkon nelegální práce žalobce plnil či neplnil účel svého pobytu, ujasnit si poměr, ve kterém žalobce vykonával tuto činnost, zda na základě uzavřené smlouvy o spolupráci navázal zastřený zaměstnanecký vztah vědomě nebo se jednalo o neznalost pracovněprávních předpisů apod. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že se správní orgán spokojil pouze se samotným zjištěním výkonu nelegální práce, specifikací jejího trvání v délce 9 měsíců, obecným poukazem na horní hranici zákonné peněžitě sankce, jakož i obecným konstatováním, a to zcela bez uvedení jakýchkoliv konkrétních skutečností, že žalobce uváděl České republice prostřednictvím jejího správního orgánu nepravdivé informace odůvodňující účel jeho pobytu a stát tak uváděl v omyl.
23. Narušení veřejného pořádku závažným způsobem může představovat nelegální práce pouze na základě délky trvání, avšak v případě doby kratší než dva roky, je třeba, aby přistoupily i další okolnosti. Správní orgán tak měl pečlivě zvážit, zda se zřetelem na všechny individuální okolnosti, které přicházely v úvahu, dosahuje nelegální výkon závislé práce takové míry závažnosti, že naplňuje hypotézu § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, pro niž je na místě jeho žádost zamítnout.
24. Důvodnou shledal krajský soud rovněž žalobní námitku týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, když správní orgán uvedl pouze, že žalobce může na území pobývat v rámci jiného pobytového oprávnění než na základě trvalého pobytu, stejně tak i jeho manželka a jejich 3 děti. Ze správního spisu sice vyplývá, že si žalobce podal novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, avšak není jisté, zda mu takové povolení k pobytu bude uděleno. Argumentace uplatněná správním orgánem byla odmítnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021–34. Jinak se správní orgán otázkou posouzení přiměřenosti rozhodnutí do žalobcova života nezabýval. Bylo přitom jeho povinností řádně zkoumat zásah do jeho soukromého a rodinného života. Tento závěr vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. J.

práv a základních svobod, dle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, a v návaznosti na který je nutno posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce.

25. Protože správní orgán dostatečně neposoudil otázku závažného narušení veřejného pořádku, jakož i otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce, soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
26. Pokud jde o závazný právní názor podle § 78 odst. 5 s. ř. s., bude na správním orgánu, aby se v dalším řízení zabýval posouzením závažného narušení veřejného pořádku ve vztahu k výkonu nelegální práce žalobce a otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.
27. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal k jeho návrhu náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 15 640 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby, účast na soudním jednání), 3x náhradou hotových výdajů po 300 Kč, náhradou cestovného ve výši 298 Kč dle prokázaných skutečných výdajů. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 2 142 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Ústí nad Labem 19. října 2022

JUDr. Radim Pastrňák, Ph.D., v. r.
předseda senátu